

Lai mēs tā dzīvotu

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Pēkšņi un bez brīdinājuma, kādā gaišā septembra dienā gandrīz pirms septiņiem gadiem divas lidmašīnas ietriecās Ņujorkas pilsētas Pasaules Tirdzniecības Centra dvīņu torņos, aiz sevis atstājot graužošus postījumus un nāvi. Vašingtonas apgabālā un Pensilvānijā pēc teroristu sazvērestības vēl divas citas lidmašīnas ietriecās zemē. Šis traģēdijas paņēma tūkstošu vīriešu, sieviešu un bērnu dzīvības. Izgaisa labi pārdomāti plāni par jauku nākotni. Tā vietā nāca bēdu pilnas asaras un ievainotu dvēseļu sāpju vaidi.

Mēs dzirdējām neskaitāmus ziņojumus par tiem, kurus kaut kādā veidā skāra—tieši vai netieši—tās dienas notikumi. Rebeka Sindare 2001. gada 11. septembra otrdienas rītā lidoja no Soltleiksitijas, Jūtā uz Dallasu, Teksasā. Viņas reiss tāpat kā daudzi citi reisi Savienotajās Valstīs tajā traģēdiju laikā tika pārtraukts; lidmašīna tika nosēdināta Amarilā, Teksasā. Māsa Sindare stāstīja: „Mēs visi pametām lidmašīnu un lidostā devāmies pie televizoriem, ap kuriem sapulcējāmies, lai redzētu televīzijas pārraidi par to, kas ir noticis. Ļaudis bija sastājušies rindā, lai pazvanītu saviem mīlotajiem cilvēkiem un apliecinātu tiem, ka viņi ir drošībā uz

zemes. Es vienmēr atcerēšos 12 vai vairāk misionārus no mūsu reisa, kuri bija ceļā uz savu misijas vietu. Viņi zvanīja pa telefonu, un tad mēs redzējām viņus sapulcējamies aplī kādā lidostas stūrī, nometamies ceļos un lūdzam. Kā es vēlos kaut būtu iemūžinājusi to brīdi, lai dalītos tajā ar mātēm un tēviem šiem jaukajiem jauniešiem, kas uzreiz saskatīja nepieciešamību pēc lūgšanas.“

Nāves tumsa ir izkļiedēta

Galū galā nāve atnāk pie visiem cilvēkiem. Tā atnāk pie veciem cilvēkiem, kad kājas tos vairs netur. Tās uzaicinājumu dzird tie, kas tik tikko ir sasnieguši savas dzīves ceļojuma pusceļu un bieži tā apklusina mazu bērnu smieklus. Nāve ir notikums, no kā nevar izbēgt un kuru nevar noliegt neviens cilvēks.

Bieži nāve ierodas kā nevēlams ciemiņš. Tā ir ienaidnieks, kas pēkšņi parādās dzīves mielasta vidū, nodzēšot tās gaismas un izbeidzot tās jautrību. Nāve skar tos, kas mums ir dārgi, un laiku pa laikam atstāj mūs samulsinātus un izbrīnītus. Noteiktās situācijās, tādās kā lielas ciešanas vai smaga slimība, nāve atnāk kā žēlastības eņģelis. Bet vairums gadījumos, mēs domājam par to kā par cilvēka laimes ienaidnieku.

Nāves tumsu tomēr var izklidināt ar atklātas patiesības gaismu.

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība“, teica Skolotājs. Kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs:

„Un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!“¹

Šī atkārtotais apliecinājums—jā, pat svēts apstiprinājums—par dzīvi pēc nāves, varētu sniegt mieru, ko apsolīja Glābējs, kad pārliecināja Savus mācekļus: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu: ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.“²

No tumsas un pieres vietas šausmām nāca Jēra balss, sakot: „Tēvs, Es nododu Savu garu Tāvās rokās.“³ Un tumsa vairs nebija tumsa, jo Viņš bija ar Savu Tēvu. Viņš bija ieradies no Dieva, un pie Viņa Viņš atgriezās. Tāpat arī tie, kas staigā ar Dievu šajā zemes svētceļojumā, zina no svētības pieredzes, ka Viņš nepametīs Savus bērnus, kas viņam uzticas. Nāves stundā Viņa klātbūtne būs „labāka nekā gaisma un drošāka nekā pazīstams ceļš.“⁴

Saulam ceļā uz Damasku bija vīzija, kurā viņš redzēja augšāmcēlušos un paaugstinātu Kristu. Vēlāk viņš jau kā Pāvils, patiesības aizstāvis un bezbailīgs misionārs, kalpojot Skolotājam, liecināja par augšāmcēlušos Kungu, kad Korintas svētajiem paziņoja:

„Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem;

...Viņš [tika] aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem:

...Viņš ir parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit.

Pēc tam Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē...

Pēc tam Viņš ir parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem.

Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man.“⁵

Mūsu laikmetā šo pašu liecību drosmīgi sniedza pravietis Džozefs Smits, kad viņš un Sidnijs Rigdons liecināja:

„Un tagad pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu, ka Viņš dzīvo!

Jo mēs redzējām Viņu, patiesi pie Dieva labās rokas; un mēs dzirdējām balsi liecinām, ka Viņš ir Tēva Vienpiedzimušais Dēls, —

ka ar Viņu un caur Viņu, un no Viņa pasaules ir un tika radītas, un to iedzīvotāji ir dzimuši par Dieva dēliem un meitām.“⁶

Šis ir zināšanas, kas sniedz atbalstu. Šī ir tā patiesība,

kas mierina. Šis ir tas apgalvojums, kas izved no tumsas gaismā tos, kas ir bēdu sagrauzti. Tās ir pieejams visiem.

Darot kaut ko šodien

Cik gan trausla ir dzīve, un cik droša ir nāve. Mēs nezinām, kad mums prasīs atstāt šo mirstīgo eksistenci. Un tāpēc es jums jautāju: „Kā mēs izmantojam šodienu?“ Ja mēs dzīvojam tikai rītdienai, galu galā mums būs daudz izniekotu dienu. Vai mēs esam bijuši vainīgi, kad paziņojām: „Es biju domājis veikt izmaiņas savā dzīvē. Es plānoju spert pirmo soli rītdienai?“ Šādi domājot, rītdiena nekad nepienāks. Šādas rītdienas reti pienāk, ja vien mēs kaut ko nedarām lietas labā šodien. Kā māca pazīstama Baznīcas dziesma:

Iespējas strādāt tagad mums ir visapkārt,

Izdevības paveras mums katru dienu.

Nelaid tās garām, sakot: „Kādreiz es to paveikšu.“

Bet ej un rīkojies jau šodien.⁷

Uzdosim sev jautājumu: „Vai es esmu izdarījis kaut ko labu šajā pasaulē šodien? Vai es esmu palīdzējis kādam, kam bija vajadzīga palīdzība?“ Kāda laimes formula! Kāda ir apmierinātības un iekšēja miera recepte—just iedvesmotu pateicību par citu cilvēku!

Mūsu iespējas palīdzēt citiem patiešām nav ierobežotas, bet tās var beigties. Ir sirdis, kuras ir jāiepriecina. Ir laipni vārdi, kas jāpasaka. Ir dāvanas, kuras ir jāpasniedz. Ir labi darbi, kas jāpadara. Ir dvēseles, kas jāizglābj.

Ja mēs atceramies, ka tad „kad [mēs] kalpoja[m] saviem tuvākajiem, [mēs] patiesībā kalpoja[m] savam Dievam,“⁸ mēs nenonāksim Džeikoba Mārlija gara nepaskaužamajā situācijā, kurš sarunājās ar Ebenezeru Skrūdžu nemirstīgajā Čārlza Dikensa „Ziemassvētku dziesmā“. Mārlijs bēdīgi runāja par zudušajām iespējām. Viņš teica: „Kurš nezina, ka jebkura kristīga dvēsele, kas ar labu prātu darbojas savā mazajā lauciņā, lai kāds tas arī būtu, drīz atklās, ka tās laicīgā dzīve ir pārāk īsa, lai īstenotu visu, ko tā varētu dot! Kurš nezina, ka nekāda nožēla nevar izpirkt nelietīgi izmantotas iespējas, ko dāvājusi dzīve! Un tomēr tāds es biju! Ak, tāds es biju!“

Mārlijs piebilda: „Kālab es gāju cauri līdzcilvēku puļļiem nodurtām acīm un ne reizi nepacēlu tās pret svēto zvaigzni, kas aizveda trīs gudros uz to nabadzīgo mājokli? Vai gan nebija tādu trūcīgu namu, uz kuru tās gaisma būtu aizvedusi *mani*?“

Par laimi kā mēs zinām Ebenezeris Skrūdžs izmainīja savu dzīvi uz labo pusi. Man patīk viņa vārds: „Es neesmu tas cilvēks, kas reiz biju.“⁴⁹

Kāpēc Dikensa „Ziemassvētku dziesma“ ir tik populāra? Kāpēc tā arvien ir jauna? Man personīgi šķiet, kā tā ir Dieva iedvesmota. Tā izceļ labāko cilvēka raksturā. Tā dod cerību. Tā motivē veikt izmaiņas. Mēs varam noiet no ceļa, kas ved mūs nelaimē, un ar dziesmu sirdī varam sekot zvaigznei, un iet pretī gaismai. Mēs varam pielikt soli, kļūt drosmīgāki un baudīt patiesības gaismu. Mēs varam skaidrāk dzirdēt mazu bērnu smieklus. Mēs varam noslaucīt sērojoša cilvēka asaras. Mēs varam mierināt mirstošo, daloties ar mūžīgās dzīves apsolījumu. Ja mēs uzmundrināsim kādu, kas ir noguris, ja mēs sniegsim mieru vienai dvēselei, kas cīnās ar dzīves grūtībām, ja mēs dosim, kā deva Skolotājs, mēs varam—parādot ceļu—kļūt par ceļvedi kādai pazudušai dvēselei.

Piepildiet citu sirdis

Tāpēc, ka dzīve ir trausla un nāve neizbēgama, mums katra diena ir jāizmanto pēc iespējas labāk.

Pastāv daudzi veidi, kādos mēs varam nepareizi izmantot savas iespējas. Pirms kāda laika es lasīju mīlestības pilnu stāstu, kuru sarakstīja Luīze Dikinsone Riča un kurš uzskatāmi parāda šo patiesību. Viņa rakstīja:

„Manai vecaimātei bija ienaidniece vārdā Vilkoksa kundze. Vilkoksas kundze pārcēlās kā jaunlulātā uz blakus mājām, kas atradās nelielas pilsētas galvenajā ielā, kur viņas nodzīvoja savu dzīvi. Es nezinu, kas aizsāka karu starp viņām—un es nedomāju, ka tajā laikā, kad es piedzimu, vairāk kā trīsdesmit gadus vēlāk, viņas pašas to vairs atceras. Tās nebija pieklājīgs boksa mačs—tas bija totāls karš.

Katru šajā pilsētā skāra šis karš. 300 gadus veca baznīca, kas bija pārdzīvojusi Amerikas revolūciju, Pilsoņu karu un Spāņu karu, gandrīz tika nopostīta, kad vecmamma un Vilkoksas kundze uzsāka cīņu sieviešu palīdzības grupā. Tajā sadursmē uzvarēja vecmamma, bet tā bija tukša uzvara. Vilkoksas kundze, tā kā viņa nevarēja būt par prezidenti, sapīkusi pameta [palīdzības biedrību]. Kāds gan ir prieks būt par vadītāju, ja tu nevari piespiest savu ienaidnieku atzīt, ka viņam nav taisnība? Vilkoksas kundze uzvarēja kauju par Publisko bibliotēku, panākot, ka par bibliotekāri tur nozīmē viņas brāļa meitu Ģertrūdi un nevis manas mātes māsu Filisu. Tajā dienā, kad bibliotēkas vadību pārņēma Ģertrūde, vecmamma pārstāja lasīt

bibliotēkas grāmatas. Vienas nakts laikā tās kļuva par netīrām un mikrobiem pilnām grāmatām. Kauja par vidusskolu bija neizšķirta. Skolas direktors dabūja labāku darbu un pameta skolu, pirms Vilkoksas kundzei izdevās viņu pārtiekt no darba vai vecmammai dot iespēju viņam paturēt šo darbu uz mūžu.

Kad kā bērni mēs apciemojām savu vecmammu, daļa no jautrības bija mēdīt Vilkoksas kundzes mazbērnus. Kādā svētku dienā mēs ielikām čūsku Vilkoksas lietus mucā. Mana vecmamma iebilda tikai nedaudz, un mēs jutām, ka viņa klusībā to atbalsta.

Tāču neiedomājaties pat uz brīdi, ka tā bija vienpusēja kampaņa. Vilkoksas kundzei arī bija mazbērni. Vecmamma neizbēga no sekām. Kopš tā brīža nepagāja neviena vējaina veļas mazgāšanas diena, kad veļas šņores miklaini nesaplistu un veļa nenokristu dubļos.

Es nezinu, kā vecmamma būtu varējusi izturēt nepatīkšanas tik ilgi, ja nebūtu bijusi viņas ikdienas Bostonas aviāzes mājsaimniecības lapa. Šī mājsaimniecības lapa bija brīnišķīgs veidojums. Izņemot ierastos padomus gatavošanā un tīrīšanā, tur bija nodaļa, kuru veidoja lasītāju vēstules, kuras tie rakstīja cits citam. Doma bija tāda, ka, ja jums bija problēma—vai tikai neapmierinātība, kuru jūs gribējāt izteikt—jūs rakstījāt avīzei, parakstoties ar kādu iedomātu vārdu kā, piemēram, Arbutus. Tās bija vecmammās pildspalvas vārds. Tad citas kundzes, kurām bija tādas pašas problēmas, atrakstīja un pastāstīja jums, ko viņas šādā situācijā darītu, parakstoties Kāds, kas zina vai Ksantipi vai Jebkurš. Bieži vien atklātā problēma lika jums rakstīt gadiem ilgi caur aviāzes sleju, stāstot viena otrai par saviem bērniem, konservēšanu un savu jauno ēdamistabas iekārtu. Tās bija tas, kas notika ar vecmammu. Viņa un sieviete, kuru sauca Jūras Kaija sarakstījās divdesmit piecus gadus. Jūras Kaija bija vecmammās patiens draugs.

Kad man bija ap sešpadsmit gadu, Vilkoksas kundze nomira. Mazā pilsētā, lai arī cik ļoti jūs ienīdāt savu blakus mājas kaimiņu, tas ir tikai pieklājīgi ienākt uz brīdi un paskatīties, kā praktiski jūs varat palīdzēt tiem, kas sēro. Vecmamma, apģērbusi glītu perkala priekšautu, lai parādītu, ka viņa tiešām ir domājusi to, ko teikusi attiecībā uz gatavību strādāt, šķērsoja Vilkoksas mājas mauriņu, tur Vilkoksas kundzes meitas uzdeva viņai iztīrīt jau tā tīro viesistabas priekštelpu, lai sagatavotu to bērnu ceremonijai. Un tur viesistabā uz galda, goda vietā atradās liels albums laikraksta izgriezumiem, un šajā

albumā glīti paralēlās kolonās ielīmētas atradās vecmammmas vēstules Jūras Kaijai un Jūras Kaijas vēstules vecmammai. Lai arī neviena no sievietēm to nezināja, vecmammmas ļaunākais ienaidnieks bija viņas labākais draugs. Tā bija vienīgā reize, ko atceros, kad redzēju savu vecmammu raudam. Toreiz es tieši nezināju, par ko viņa raud, taču tagad es to zinu. Viņa raudāja par visiem tiem izšķiestajiem gadiem, kurus vairs nekad neizdosies atgriezt.¹⁰

Apņemsimies, sākot ar šo dienu, piepildīt savu sirdi ar mīlestību. Pieliksim papildu pūles, lai iekļautu savā dzīvē jebkuru, kurš ir vientuļš, nomākts vai kurš kaut kādā veidā cieš. Uzmundrināsim „noskumušo un palīdzēsīm kādam justies priecīgi.”¹¹ Dzīvosim tā, lai tad, kad izdzirdam pēdējo uzaicinājumu, mums nav smagi jānožēlo, mums

nepaliek nepabeigti darbi, bet lai mēs varētu sacīt, kā teica apustulis Pāvils: „Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējēju esmu pabeidzis, ticību esmu turējis.”¹²

ATSAUCES

1. Jāņa 11:25–26.
2. Jāņa 14:27.
3. Lūkas 23:46.
4. Minnie Louise Haskins, “The Gate of the Year,” in James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 92.
5. 1. korintiešiem 15:3–8.
6. M&D 76:22–24.
7. Will L Thompson, „Have I Done Any Good?” *Hymns*, nr. 223.
8. Mosijas 2:17.
9. (Ņujorka: Stewart, Tabori & Chang, 1990), 34, 138.
10. „Grandma and the Seagull”, Alice Arlen, *She Took to the Woods: A Biography and Selected Writings of Louise Dickinson Rich* (2000), 211–13.
11. Hymns, nr. 223.
12. 2. Timotejam 4:7.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti dažī piemēri:

1. Apspriediet ar ģimeni to, kā „nāves tumsu tomēr var izklīdināt ar atklātas patiesības gaismu.” Izlasiet tās vēstījuma daļas, kas māca par augšāmcelšanos. Kā šīs patiesības var nest mieru un mierinājumu tiem, kas sēro?

2. Norādiet uz laimes formulu sadaļā „Paveikt kaut ko šodien.” Pajautājiēt ģimenes locekļiem, kāpēc viņuprāt šī formula nes laimi. Kādas ir dažas no tām lietām, ko viņi varētu darīt, lai veicinātu pateicības jūtas par citiem?

3. Palūdziet ģimenes locekļus uzskaitīt dažas mīļas atmiņas, kuras varētu būt cilvēkam viņa dzīves beigās. Izlasiet stāstu, ko sarakstīja Luīze Dikensone Riča un prezidenta Monsona vēstījuma pēdējo rindkopu. Parunājiēt ar jaunākiem bērniem par tām lietām, kuras viņiem tagad ir vissvarīgākās. Mudiniēt ģimenes locekļus dzīvot labu un prieka pilnu dzīvi bez nožēlas.